

ТЕМА НОМЕРА

Буває й так, що громадяни інших країн люблять Україну сильніше, ніж деякі українці. Серед таких Сергій Карась. Після анексії Криму й розгортання бойових дій на сході нашої держави хлопець зрозумів, що жити в Росії більше не може. Оскільки з дитинства вважав себе українцем по духу, перебрався до України, зокрема на Чернігівщину, де й зустрів своє кохання. Між тим життя Сергія вже в Україні назвати легким не можна.

Україна в серці, акції на підтримку бранців Кремля та журналістський пошук: ІСТОРИЯ СЕРГІЯ КАРАСЯ

Продовження на стор. 4 ▶

ЦВК призначила вибори народного депутата в 208-му окрузі

Центральна виборча комісія призначила проміжні вибори народного депутата на окрузі 208 у Чернігівській області на неділю, 25 жовтня 2020 року. Відповідне рішення ЦВК ухвалила на засіданні 5 червня. Так, комісія отримала свідоцтво про смерть народного депутата-мажоритарника Валерія Давиденка, у зв'язку з чим призначила проміжні вибори.

Оскільки виборча кампанія має стартувати наступного дня після опублікування рішення комісії в офіційних засобах масової інформації, ЦВК постановила опублікувати своє рішення у газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр» 26 серпня. За словами голови ЦВК Олега Діденка, в питанні призначення виборів комісія подала перед певними складнощами:

«Основна з них – це відсутність бюджетних асигнувань для організації підготовки та проведення проміжних виборів народних депутатів України загалом. З одного боку, проведення проміжних виборів із місцевими збільшує навантаження на членів дільничних виборчих комісій, тому що додається ще один бюлетень. Але в будь-якому випадку це значно менше навантаження, ніж якби, скажімо, на вибори районних рад поширювалася пропорційна виборча система, там навантаження збільшиться в рази.

Також враховувалася загальна тривалість виборчого процесу в 208-му окрузі, якщо виборчі процеси розводити в часі та проводити один за одним, сумарно це становитиме приблизно пів року, що теж не є для виборця оптимальним».

КВАДРАТНІ МЕТРИ РОЗБРАТУ. Мешканці медичного гуртожитку виборюють право на приватизацію житла

Жителі медичного гуртожитку, що в Чернігові на вулиці Осипенка, 2А, уже не перший рік борються за право приватизувати свої невеличкі кімнати, в яких живуть десятки років. І схоже, судовій епопеї поки кінця-краю не видно. Наразі медичні працівники покладають надію на Апеляційний суд.

Продовження на стор. 3 ▶

ГЧ

Життя мистецького хутору Обирок на карантині

Цікаве внутрішнє життя нині буває на мистецькому хуторі Обирок, що в Бахмацькому районі, де нині мешкають 15 жителів. Гостей тут ще не приймають. Та кістка місцевих сумує. Регулярно збираються на творчі здибки, до яких можуть долучитися всі охочі онлайн. Серед останніх подій – презентація книжки та благодійного проекту авторки Ольги Корнюшиної.

Продовження на стор. 2 ▶

ГЧ

Самодєлкін із Анисова зробив трактор із автомобілів

Олександр Герасименко, житель села Анисів Чернігівського району, з дитинства мріяв про власний трактор. Але ціна на техніку кусюча. Через це чоловік вирішив змайструвати залізного коня власноруч. І тут у пригоді стали старі автомобілі, які люди зазвичай викидають на брухт.

Продовження на стор. 5 ▶

ГЧ

Пошук «дзену» та рецепт боротьби з лінощами від Катерини Череватенко

У свої 28 років сіверянка Катерина Череватенко пише романи, знає дієві секрети боротьби з лінощами та мріє написати світовий бестселер. Її дитинство було сповнене різноманітних пригод у мальовничому поліському селі. Ця атмосфера, ймовірно, і визначила подальшу динамічну долю дівчини. Нині вона успішна, розумна й талановита. Має безліч захоплень і насичене життєве резюме.

Продовження на стор. 7 ▶

Володимир Зеленський збирається на Чернігівщину

Президент Володимир Зеленський має намір цього тижня відвідати Чернігів, щоб зустрітися з кандидатом на посаду міністра освіти й науки, ректором Чернігівського національного технологічного університету Сергієм Шкарлетом. Про це Зеленський повідомив 6 червня під час спілкування з журналістами в резиденції «Залісся», йдеться в повідомленні «Української правди».

«Ми ще його не призначаємо. У середу я поїду до Чернігова. Я збираюся прийти в університет, хочу просто подивитися на нього, поговорити зі студентами та зрозуміти, що це за людина», – пояснив глава держави.

Володимир Зеленський розповів, що кандидатуру Шкарлета на посаду міністра йому рекомендували на зустрічі з ректорами провідних українських університетів.

На час підготовки газети до друку офіційно підтверженої інформації про візит президента до Чернігова не було. Якщо заплановане відбудеться, подробиці розповімо в наступному номері.

Міністерство охорони здоров'я не рекомендує послаблювати карантин в нашій області

Станом на ранок 8 червня в Міністерстві охорони здоров'я заявили, що Чернігівщина і ще шість областей – Волинська, Житомирська, Закарпатська, Львівська, Рівненська, Чернівецька, – а також місто Київ не готові до наступного етапу ослаблення карантину через велику кількість нових випадків COVID-19.

Зокрема, на час підготовки номера до друку було відомо про 304 підтверджені випадки захворювання на коронавірусну інфекцію в області.

Серед них: 89 пацієнтів одужали, 177 хворих лікуються амбулаторно, 25 пацієнтів госпіталізовані, 5 переведені на лікування за місцем

проживання, 7 летальних випадків, 1 померла особа з супутнім діагнозом COVID-19 (м. Чернігів). Найбільше нині хворих – у Чернігові, 111 випадків.

Житель Сновська відзначив солідний ювілей

Поважний 95-річний ювілей днями відзначив Іван Якимович Чернуха, житель міста Сновськ, ветеран Другої Світової війни, учасник бойових дій. Спокійний і водночас схвилюваний увагою зустрічав Іван Якимович гостей і представників місцевої влади. Поруч з ювіляром були син і невістка.

Життєвий шлях іменинника був нелегким та тернистим. Із початком війни він пішов захищати Батьківщину. З 1 вересня 1939-го по 2 вересня 1945 року брав участь у бойових діях у складі 1 Білоруського фронту 65-ї армії, 109-го стрілецького полку, 37-ї гвардійської дивізії, 2-го батальйону, форсував Дніпро, був поранений. Звільняв разом з однополчанами Бобруйськ, Варшаву. Після закінчення війни повернувся на Сновщину, багато зусиль доклав для відбудови рідного містечка. Нагороджений орденом Вітчизни, медаллю «За відвагу», медаллю «За бойові заслуги».

Розчулений увагою гостей, ювіляр подякував за подарунки й теплі слова.

ФОТО СНОВСЬКОЇ

Хутір Обирок: життя на карантині та плани

ФОТО ОЛЬГИ ЧЕЛІГІ

Мистецький хутір Обирок, що в Бахмацькому районі, навіть в умовах карантину живе цікавим життям, щоправда, наразі внутрішнім. Усі заплановані заходи довелося перенести. Хутір як мистецьке середовище був співзаснований українським режисером Леонідом Кантером, який у червні 2018 року покінчив життя самогубством, а його дітище, попри все, продовжує свій шлях.

Наразі на хуторі проживають приблизно 15 осіб. Поки гостей на хуторі не приймають, внутрішнє життя ком'юніті стало інтенсивним, як ніколи. На здибанки збираються тільки обиряни, проте всі охочі можуть приєднатися до них онлайн у Zoom. Серед останніх подій – презентація книжки та благодійного проекту «37 буддійських штук» від авторки Ольги Корнюшиної.

Половина книжки була написана на Обирку, в Оліній Хаті Медитації, тож символічно, що й перша презентація транслювалася звідси. Уже в червні на Обирку планують починати проведення заходів для невеликих груп. А на початку липня, якщо епідеміологічна ситуація в країні дозволить, стартує робота табору Green camp «Діти природи» для дітей-підлітків – про сталий розвиток і сталі життя. Серед інших запланованих заходів – школа пекарів із Денисом Суховієм, шеф-пекарем із Києва, традиційна Школа барабанів, курс Дизайну Екоспільнот, кінофестиваль тощо. Також серед планів – провести «РОбиРок weekend», саморганізований фестиваль, коли люди приїжджають і допомагають щось робити, аби навести лад після пожежі. Нагадаємо, у квітні цього року на хуторі сталася пожежа, в результаті якої згоріли дві обжиті хати та сарай. За офіційною версією, це був підпал.

*АКТУАЛЬНО

Брати кредити на дороги під час кризи – безвідповідально та нераціонально, вважає депутат міськради

Партія «Наш край» виступає проти залучення кредитів на розбудову доріг місцевого значення. Про це повідомив експерт із фінансів, депутат Чернігівської міської ради Віктор Бистров. За його словами, абсолютно нерозумно та безвідповідально влізати в кредити на дороги під час кризи.

«На думку влади, дороги місцевого значення мають відновлюватися за кошти міжнародних фінансових організацій, а західні партнери вже готові надавати кредити. Партія «Наш край» радить облдержадміністраціям не влізати в додаткові борги, тим паче під час економічної кризи, яка лише набирає обертів», – зазначив Віктор Бистров.

Віктор Бистров

Він наголосив, що кредити братиме обласна влада, а віддавати їх доведеться всій громаді. «Зараз недоречно брати кредит під застарілі плани розвитку дорожньої інфраструктури, що не бере до уваги зростання локальної економіки. Це тільки спустошить місцеві бюджети, доведе їх до банкрутства, а віддавати доведеться громадам – не виключено, що за рахунок розпродажу комунальної землі», – наголосив депутат Чернігівської міськради.

На думку співголови партії, «Наш край» вважає, що підтримати будівництво та ремонт місцевих доріг там, де в цьому є нагальна потреба, повинна держава. Як повідомлялося раніше, нещодавно заступник міністра інфраструктури України з питань європейської інтеграції Наталія Форсюк заявила, що західні партнери вже висловили готовність надавати кредити обласним державним адміністраціям для відновлення та покращення мережі місцевих доріг.

Пресслужба обласної організації ПП «Наш край»

У Семенівському районі під час пожежі загинула 84-річна жінка

Пожежа в житловому будинку сталася по вул. Кайдашівка в місті Семенівка. За викликом на місце події прибуло відділення 11-ї Державної пожежно-рятувальної частини УДСНС України в Чернігівській області.

На той момент у помешканні спостерігалося щільне задимлення й горіння в одній із кімнат. Під час гасіння рятувальники виявили в будинку тіло 84-річної господарки помешкання без ознак життя. Ймовірно причиною трагедії послужило необережне поводження жінки з вогнем. Скоріш за все, вона залишила сірник, від якого почали тліти домашні речі та згодом зайнялися.

«Десна» двічі забила «Шахтарю», але не змогла уникнути поразки

Матч 6 червня в Києві з самого початку характеризувався інтригою. Уже на третій хвилині гравець «Шахтаря» бразилець Фернандо міг відкривати рахунок у матчі, але, вибігши один на один з Євгеном Пастом, не зміг переграти воротаря чернігівського клубу.

Утім, вже за хвилину Фернандо вдалося змінити ситуацію – і «Шахтар» повів 1:0.

Далі суперники намагалися діяти активно, особливо на половині поля суперників.

На 25-й хвилині матчу гірники забили свій другий гол.

Пропустивши другий м'яч, «Десна» продовжувала гостро контратакувати і на 31-й хвилині капітан чернігівської команди Денис Фаворов забив пенальті у ворота «Шахтаря».

Другий тайм також розпочався зі швидкого гола «Шахтаря».

Чернігівським футболістам теж вдалося забити другий гол у ворота гірників. На 88-й хвилині біля своїх воріт грубо помилився Олександр Піха-

М	Команда	І	О
1	Шахтар	25	65
2	Зоря	25	49
3	Динамо	25	49
4	Десна	25	46
5	Олександрія	25	43
6	Колос	25	26

льонк, чим одразу скористався Пилип Будковський, який вийшов на заміну. Він вибіг один на один з голкіпером господарів поля і точно спрямував м'яч у сітку.

У підсумку «Шахтар» довів матч до перемоги з рахунком 3:2.

Нині чернігівська команда з 46 очками посідає четверту сходинку турнірної таблиці. Наступний матч сіверяни зіграють 14 червня знову на виїзді проти клубу «Олександрія».

**ПЛАТФОРМА
НЕЗАЛЕЖНИХ ДУМОК**

Ірина ОСТАШКО

**Гора токсичних відходів
і глобальне потепління:
яким буде завтра,
залежить від нас сьогодні**

Про глобальне потепління, танення арктичних льодовиків й інші кліматичні перспективи чуто вже багато років. Та тривалий час їх сприймали як якісь віртуальні речі, що стануться дуже нескоро і жодним чином наразі на нас не вплинуть.

А тим часом вже неможливо ігнорувати шалену швидкість, із якою з року в рік змінюється ситуація за вікном. Яскраві й найсвіжіші приклади – рекордне обміління головної сіверської водної артерії – річки Десни, безсніжна зима, зникнення води в колодязях у багатьох селах Чернігівщини та холоднеча напередодні літа. Перелік, звісно, можна продовжувати.

Хтось заперечить, що холодні весни та теплі зими були й раніше. Звісно, що так, але нині прогнози екологів, що суттєву частину року на Чернігівщині пануватиме так зване міжсезоння, вже не здаються якимись фантастичними.

Причини зміни клімату фахівці вбачають зокрема в наслідках людської діяльності та циклічності розвитку самої планети.

Звісно, на життєдіяльність планети наш вплив опосередкований, натомість наше ставлення до природи й довкілля можна і треба коригувати. Йдеться зараз не про якісь глобальні речі, що стосуються виробничих потужностей або інших дуже серйозних питань, хоча й у них треба наводити лад, а про те, що до снаги зробити кожному з нас задля нашого ж комфортнішого життя.

Наприклад, досить часто, прийшовши відпочити на озеро, на пляж чи в ліс, помічаємо купи сміття довкола, тож і настрої псується. Імовірно, недобросовісні відпочивальники, залишаючи непотріб на природі, керувалися крилатою фразою «після нас хоч потоп».

Є й такі ділки, що цілеспрямовано вивозять купи хламу в лісосмузі чи на узбіччя доріг.

Проте проблема криється не лише в естетичній площині, що заохарашена територія – це негарно. Передусім це – шкідливо. Бо здебільшого після пікніків сміттям стає пластиковий посуд та упаковка з-під продуктів. Аби все це розклалося, потрібен не один десяток років.

Небезпека криється й у тому, що дикі тварини та птахи можуть випадково з'їсти те, що вб'є їх зсередини. У Мережі легко знайти фото виснаженого вовка, який засунув голову у пластикову пляшку і через це не міг нічого їсти, або птахів, шлунок яких сповнений пластикових дрібничок. Смітники приваблюють тварин і знищують їх. Сміттєзвалища є джерелом таких парникових газів, як метан, що утворюється через природні процеси розкладання органічних відходів. Ідеальна доля органічних відходів – перетворення на компост для збагачення ґрунту, друга опція – перетворення на енергію шляхом утворення біогазу. Але в лісах вони просто стають джерелом забруднюючих газів і нестерпного смороду.

У звичайному смітті, яке ми щодня викидаємо у бак, також можна легко виявити такі токсичні речовини, як солі заліза, свинцю, цинку, ртуть і пестициди та барвники. Із першим дощем вони потрапляють у ґрунт і воду, що зрештою повертається з лісу – до людини, до наших кухонь та ванних кімнат.

То, можливо, кожному з нас варто стати трішки свідомішими і розумно робити свої покупки або, відпочиваючи на природі, не залишати купу непотребу під ногами. Бо цілком може статися, що через якийсь час наші нащадки не знатимуть, що таке первозданна природа й докволишня чистота. А все через наші несвідомі і невігластво.

Борис ПРИХОДЬКО
народний депутат України по 210-му округу
(м. Прилуки, Прилуцький, Бобровицький, Козелецький р-ни)
член комітету з питань економічного розвитку

**Звіт роботи
у Верховній Раді та у 210-му окрузі
за травень 2020 року**

ПОДАНИ ЗАКОНОПРОЄКТИ

- ✓ про зміни до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо стимулювання розвитку галузі електричного транспорту в Україні
- ✓ про зміни до Митного кодексу України щодо стимулювання розвитку галузі електричного транспорту в Україні
- ✓ про зміни до деяких Законів України щодо виконавчих органів юридичних осіб та покращення інвестиційної політики

ПРАВКИ ДО ЗАКОНОПРОЄКТІВ

- ✓ щодо удосконалення деяких механізмів регулювання банківської діяльності

ГОЛОСУВАННЯ У ПАРЛАМЕНТІ

- ✓ за підвищення спроможності системи охорони здоров'я України протидіяти поширенню коронавірусної хвороби (COVID-19)
- ✓ за додаткові права для медичних та інших працівників, зайнятих у сфері захисту населення від інфекційних хвороб, та членів їх сімей
- ✓ за удосконалення деяких механізмів регулювання банківської діяльності
- ✓ за додаткову підтримку платників податків на період

здійснення заходів, спрямованих на запобігання виникнення і поширення коронавірусної хвороби (COVID-19)

- ✓ за недопущення нарахування штрафних санкцій за кредитами у період дії карантину, встановленого з метою запобігання поширенню на території України коронавірусної хвороби (COVID-19)

ДОБРІ СПРАВИ

- ✓ передав продуктові набори для ветеранів Другої світової війни Прилук, Прилуцького, Козелецького і Бобровицького р-нів
- ✓ передав захисне спорядження для медпрацівників Линовиці, Ладана, Івківців, Голубівки, Білошапок, Н.-Греблі (Прилуцький р-н)
- ✓ допоміг з реконструкцією водонапірної вежі і свердловини у селі Новий Биків (Бобровицький р-н)
- ✓ за зверненням активістки Олени Таранової передав у зону ООС бензопилу і гумові чоботи для бійців 30 бригади (Козелецький р-н)
- ✓ передав солодкі подарунки до Дня захисту дітей для малечі с. Красляни (Прилуцький р-н)
- ✓ передав матеріальну допомогу жителям округу за особистими зверненнями

Олена Луцко живе в медичному гуртожитку, що по вулиці Осипенка, 2А у Чернігові, вже 36 років. Вона 25 років відпрацювала в дитячій лікарні, а житло отримувала як молодий спеціаліст. У кімнаті на 30 квадратів вона проживає разом із сином-студентом.

**КВАДРАТНІ
МЕТРИ РОЗБРАТУ:**

**мешканці медичного гуртожитку виборюють
право на приватизацію свого житла**

«Ми потребуємо цього житла, оскільки нам більше нема де жити. Це невелике помешкання, воно розраховане на двох осіб. Ми зробили ванну кімнату, щоб не ходити на перший поверх і не митися в загальному душі», – розказує Богдан Луцко.

У 2014 році жінка написала заяву на приватизацію своєї кімнати. Саме з цього часу вона бореться з Чернігівською обласною радою, яка є власником гуртожитку, за право приватизувати свою кімнату.

«Мабуть, більше року в Деснянському суді тривав суд. Бачачи, що я виграву, вони придумали перекинути цей гуртожиток на коледж. Ми не здалися і з мешканцями відсудили це неправомірне рішення. Бо це рішення було з порушеннями», – зазначає Олена Луцко.

Жінка каже, що й після цього її спроба написати заяву на приватизацію провалилася. Справа знову опинилась у Деснянському суді, який не визнав права на отримання житла.

«Я, читаючи цей позов, зовсім нічого не зрозуміла, і вони так крутять, і обласна рада підтримує, що треба з обласної ради передати в міську. Ніде в законах цього не написано, а вони наполягають», – пояснює жінка.

Олена Луцко

Тепер Олена Луцко подала позов до Чернігівського апеляційного суду. На підготовчому засіданні представниця обласної ради зазначила, що цієї скарги установа не визнає. «Передача кімнат у гуртожитку, що належить до спільної власності територіальних громад, у приватну власність громадян здійснюється на підставі рішень відповідних органів приватизації. На сьогодні обласною радою не визначено органу приватизації. Додаткових рішень із питань уповноваження якихось інших комунальних закладів на вчинення дій, пов'язаних із приватизацією житлового фонду, облрада не ухвалювала. Функціями щодо приватизації житлового фонду управління комунального майна не наділене», – поясни-

ла Аліна Кураш, представник Чернігівської обласної ради.

Також вона зазначила, що для того, аби передати житло у власність людей, воно повинно бути на балансі громади Чернігова. Але його не передавали. Окрім цього, у 2017 році обласна рада ухвалила рішення віддати будівлю гуртожитку в оперативне управління Чернігівському базовому медичному коледжу.

«Цим рішенням депутати вирішили зберегти за медичними закладами, за студентами і тими, хто навчається в медичному коледжі, цей гуртожиток для медичних працівників і медичної сфери, а не віддавати в приватні руки», – зазначила Аліна Кураш.

Однак Олена Луцко каже, що студенти там не проживають.

«Скільки ми судимось, представники коледжу сюди не ходять. І жодних навчальних заходів там не було. І жодного студента там не проживало. Це так, щоб люди перестали вимагати власність, на яку вони мають право», – переконана Олена Луцко.

Ознайомившись із матеріалами справи та заслухавши позиції сторін, Апеляційний суд оголосив перерву. Засідання продовжать 23 червня.

Ольга Лазун

У світлі невістих подій останніх років мало хто може навіть подумати, що серед нас живуть громадяни Росії з великим українським серцем, які дуже люблять українську державу. Саме таким є Сергій Карась. Щоправда, відгукуватися на український варіант імені – Сергій – він категорично відмовляється. Мабуть, ім'я та громадянство – єдине, що залишилось у нього від колишнього життя, яке стрімко змінилося в 2014 році.

УКРАЇНА В СЕРЦІ, ЖУРНАЛІСТСЬКИЙ ПОШУК І КУПА МРІЙ:

Сергій Карась

ЖИТТЄВА ДИНАМІКА РОСІЯНИНА

Сергея Карася

Також символічно, що спілкування з Сергеем Карасем припало на День журналіста, який відзначали в нашій державі 6 червня. Адже цією професією він мавив із дитинства, журналістським професійним шляхом іде зараз.

Перше запитання напрошується саме собою: чому не хочете, щоб ваше ім'я писали «Сергій»? І як у паспорті написано?

Я вважаю, що Україна – незалежна держава. І незалежна вона не тільки від США чи Іспанії, а й від Росії чи Білорусії. І якщо Серхіо Рамос або Серж Танкян в Україні не перетворюються на «Сергіїв», то й ім'я Сергій не варто перекладати. Я – громадянин Росії і в моєму російському паспорті написано «Сергей Карась». У посвідці на тимчасове проживання – моєму головному документі в Україні, – написано «Сергей Карась», але задля цього мені довелося три роки боротися за повернення імені й, зокрема, виграти судову справу проти чернігівського ДРАЦСу.

Розкажіть трішки про себе. Де народилися, навчалися, про яку професію мріяли. І чи втілилася мрія?

Мене можна назвати журналістом, письменником (адже торік вийшла моя перша й, мабуть, остання книга «Хроніки втраченого шансу: шлях суверенної демократії»), трохи спортсменом (у 2019-му в Славутині я навіть пробіг напівмарафон). Можна ще співаком, громадським активістом, діаспорним діячем etc. Але зупинімося на «журналіст, письменник та трішки спортсмен».

Народився у місті Гусь-Хрустальний у 1990-му році в РСФСР, зараз – Владимирська область Росії. Навчався у Гусевському стекольному коледжі за спеціальністю «прикладна інформатика» та Вла-

димирському Державному університеті імені О.Г. і М.Г. Столетових (журналістика). Щодо професії, то, напевно, в дитинстві багато ким хотів бути. Наприклад, щоб дійти від школи додому, треба було пройти вузькоколіюку (нею торф возили, зараз її вже немає), тож мріяв стати машиністом і вести такий потяг. Серед доросліших мрій – класу з 8-го мріяв стати журналістом. Але зупинило незнання іноземних мов (у школі вчив німецьку, проте її знаю погано), тому після 9-го класу пішов вчитися... на програміста. Втім, зрозумів, що й це не моє. І так вийшло, що ще на четвертому курсі коледжу почав працювати у місцевій газеті «Гусевские вести», потім поступив в універ на журналістику (як кажуть, користуючись нагодою, вітаю колег із святом, яке було нещодавно) – і от із цього шляху вже не звертаю.

Як опинилися в Україні, зокрема в Чернігові?

Мій прадідусь Григорій Карась – українець із села під Волновахою, що в Донецькій області. Після Другої світової його як шахтаря відправили підіймати це шахтарство до Киргизької РСР. Відтоді, тобто десь із 40-х років, в Україні сім'я не жила, тож мова в родині не збереглася також. Я навіть не знаю, чи розмовляв прадідусь українською насправді. Але всі завжди вважали себе українцями. І коли я навчився читати та побачив своє свідоцтво про народження, де було зазначено, що національність мами – росіянка, а тата – українець, то запитав:

«А я хто?». Мені відповіли, що це я можу обирати сам. І я вирішив, що – українець. Так, років із 7 я почувався українцем. Хоча до України вперше приїхав лише у 21 рік: у 2012-му ми з моїми трьома одногрупниками місяць вчилися за обміном у Харківському національному університеті імені В.Н. Каразіна. З того ж 2012-го почалася активна частина мого діаспорного життя – я входив до оргкомітету Українського молодіжного форуму Росії (в Росії живе найбільша у світі українська діаспора – у 2010-му, під час перепису населення, 1,93 мільйона громадян Росії назвали себе українцями за національністю), брав участь у міжнародних з'їздах молоді української діаспори...

А потім Крим. Анексія Криму. Почалася війна на Донбасі. Саме тоді, у 2014-му, я закінчив університет і вирішив, що не бачу свого майбутнього в Росії та хочу переїхати до України.

У 2014-му за тиждень я обійшов усі або майже всі ЗМІ в Києві, в яких на сайтах був розділ спорту (адже саме спортивна журналістика мене найбільше цікавить). Проте нікому я не був потрібний. Власне, мені не дали навіть шансу себе показати. У 2015-му я шукав роботу в Києві вже два місяці, навіть із допомогою тогочасного міністра молоді та спорту Дмитра Булатова, та безрезультатно. Я зрозумів, що шансів переїхати до України в мене вже немає. І в 2016-му вирішив просто проїхатися Україною та зустріти тут свій день народження. Так народився проект

«26вУкраїні, який змінив моє життя. Під час цієї мандрівки я познайомився з моєю майбутньою дружиною, й 19 грудня 2016-го вже переїхав до Чернігова. Власне ось уже три з половиною роки я тут завдяки моїй дружині Марії.

Чим займаєтесь в Чернігові і чи легко вам тут жити? Чи хороши тут люди? Які труднощі виникають?

Хороші люди є будь-де. І Чернігів – не виняток. Труднощі в мене, напевно, стандартні для будь-якого «понаїхало», тим більше «понаїхало» з Росії. У моїй біографії були різні випадки: у 2014-му в Конотопі прикордонники зняли мене з потягу й на 5 хвилин заборонили в'їзд до України. І взагалі, хоч я й українець, який живе в Україні, за паспортом я – громадянин Росії, й в офіційних відносинах із державою мені, звісно, не дають про це забути. З того, що бісить, – це те, що більшість українців, навіть підкреслено російськомовних, вважає, що у мене білоруський акцент, який «фу-фу-фу, так говорить нельзя» (але часто-густо приклад правильної української мені після цього не наводять), а також те, що та сама більшість вважає, що краще знає, як мене звати.

Чим захоплюєтесь? Є хобі?

У 2016-му році в рідному Гусь-Хрустальному в образі репера Семара я брав участь у реаліті-шоу «Поющий город» і виконував пісню Олександра Пonomарьова «Нічньою темною», а свій виступ присвячував Надії Савченко (яку на той

час судили в російському місті Донецьк (тому, що в Ростовській області)), але відтоді співова кар'єра, скажімо так, «заморожена». Крім письменництва та блогінгу (блогер я років із 19-ти), хобі можна назвати біг. Проте в травні минулого року отримав дуже серйозну травму – «порвав хрести», як кажуть у спорті, потім була операція у Чернігівській міській лікарні №2, відновлення, яке триває й зараз. Загалом, якщо рік тому моє стандартне тренування було на 10 км, то зараз я заледве пробігаю 2 км. Кожну пробіжку (стежити за ними можна у спільності «Бігового Чернігова» у сервісі «Strava») присвячую українським політ'язням, яких утримують у Росії. Мені важко, але їм, на жаль, важче.

Над якими темами працюєте як журналіст?

Пишу про все, але переважно про спорт. Хоча не тільки. З 2017-го по 2019-й я тричі поспіль був номінантом на загальнонаціональну премію ім. Чорновола за кращу публіцистичну роботу в галузі журналістики (жодного разу не виграв). У 2017-му номінувався з серією «Українці єдині», в якій описував, як уже в сучасних умовах, після анексії Криму та початку війни, українці Росії (росіяни за паспортом) підтримують українських спортсменів на змаганнях у РФ, у 2018-му вже була серія «Українець Росії. Шлях на Батьківщину», де розповідав про емоції та відчуття від переїзду, а у 2019-му – серія «Сто років української церкви».

Про що мрієте?

Про перемогу над коронавірусом, про повернення Криму

та ОРДЛО у склад незалежної, потужної та успішної України. Якщо менш глобально – мріємо про дітей (29 років, наче вже час), про цікаві журналістські виклики та дещо вищу зарплатню. І щоб «Десна» цього сезону виграла «срібло» УПЛ!

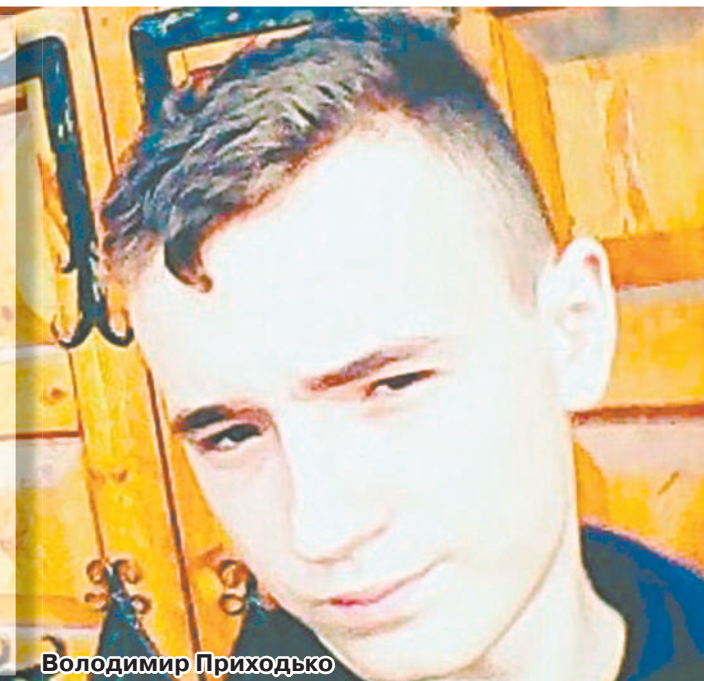
Що для вас щастя і чи щаслива ви людина?

Чи буваю я щасливим – так. Наприклад, коли бачу посмішку коханої. Чи щасливий я постійно – ніт, як кажуть у Чернігові. Якщо ж дивитися на усе більш глобально, загальним планом... Коли я вчився у коледжі, нам казали, що кращих із нас, програмістів, відправлять до Судака на програмістську виставку. І я мріяв туди поїхати не стільки тому, що був гарним програмістом (програміст із мене поганий), скільки тому, що хотів побувати в Україні й мені подумки подобався заголовок: «Карась у Судаку». На жаль, щось там із тією конференцією було й ніхто з нас туди так і не поїхав. Коли побував в українському Судаку на березі Чорного моря, де всі вільно спілкуються українською – це, безумовно, буде моментом щастя.

Як бачимо, патріоти України бувають різні. І Сергей Карась – яскравий приклад, як можна любити Україну всім серцем і при цьому свою любов виражати в позиції та вчинках, навіть якщо вони позначаються на власному життєвому комфорті.

Спілкувалась Ірина Осташко

У селі Рогізки Сновського району живе родина Приходьків, у якій виховуються шестеро дітей. У наш час така кількість синів і дочок у сім'ї – приємна дивина. Та в цьому випадку справа не тільки, як кажуть, у чисельності, а й у якості. Бо кожному дитину матері Людмили Приходько Бог не обділив талантом.

Володимир Приходько

сам вирішив спробувати. Щоправда, тоді ще не було інструменту ніякого в нього, то він вручну пилюкою випилював, а потім обтесував», – розповідає Людмила Приходько.

Нині Володя вміє робити стільчики, свічники, вішалки, оригінальні підставки для квітів, скриньки. Буває, односельці просять для квітів тоненькі стільчики вирізати. У школу різні рамочки з гарними виноград-

Після школи Володя хоче опанувати теслярську професію. Та закладу для вступу ще не обрав.

«Хоче вчитися працювати з деревом, меблі всілякі робити й двері», – сказала Людмила Приходько.

Однак різьблення – не єдине захоплення хлопця.

«Зі школи возили їх до навчального військового центру «Десна», що на Чернігівщині. Так зброею зацікавився, хлопець усе-таки», – пояснює мати.

Має Володя за плечима й перемоги в різних конкурсах і грамоти з малювання. А ось у його шкільному табелі – різні оцінки. Проте мама вважає, що головне – розвивати даний Богом талант.

Як уже зазначалося, в родині Приходьків – шестеро дітей.

«Молодший син дуже захоплюється ліпленням із пластиліну. Вилі-

ТАЛАНОВИТИЙ ШКОЛЯР

З-поміж братів і сестер особливо виділяється 16-річний Володя, який змалечку захоплюється різьбленням по дереву. За словами мами, син «загорівся» цією справою у 5-му класі, а прикладом для нього був шкільний вчитель праці, який навчав хлопців обробляти деревину. Утім, мама вважає, що схильність у Володі до різьблення ще й генетична, бо її дід був теслею.

Окрім різьбярського таланту, Володя гарно малює.

«Художники у нашому роду теж є. Ось Володя спочатку намалює, а тоді виріже. Дома вирізав стіл і стільці, коли навчався в шостому класі. Це його перші роботи. Побачив, як у школі вчитель трудового навчання робив, і

Із сіверської глибинки вправляється з деревом не гірше за майстра

ними гронами робив, зокрема для стінгазети. Деякі ідеї для своїх робіт хлопець підглядає в інтернеті.

А працює він у власній домашній майстерні. «Накупила йому інструментів потрібних, також часто лак купую й інші дрібнички, які треба», – зазначає мама хлопця.

пить що завгодно, і таке, що й не придумаєш. Щоправда, в місті більше можливості для розвитку дитини, гуртки різні є. А взагалі у кожній дитини свій талант, як не співочий, то творчий», – зазначила мати.

Ірина Осташко

Зі старих авто, які люди викидають на брухт, житель села Анисів змайстрував тракторця. Коли робив трактор, не мав ні інтернету, ні в кого спитати, як і що робити. Як каже, майстрував методом спроб і помилок. Сам малював ескізи, конструював. Усі деталі брав на пунктах прийому металу.

Фото надані Олександром Герасименком

На Чернігівщині «Самоделкін» з автомобілів

ЗРОБИВ ТРАКТОР

«Задній міст і передня підвіска з «Москвича» («пиріжок»). Найбільше деталей, зокрема й мотор, від «Москвича-408». Роздавальна коробка – з «ГАЗ-69». Колеса – зі старого «Москвича». Задня гума – з «УАЗу», а передня – з мікроавтобуса. Багато деталей інтер'єру саморобні», – розповідає про «прабатьків» свого дітища автотрактор Олександр Герасименко.

«Підвіска м'яка, наче в машині їду дорогою. Вага – приблизно тонна. Швидкість із причепом – 65 км за годину. Роботи переважно транспортні (перевезення вантажів), але я ще спеціалізуюся на вирощуванні картоплі. Тому використовую для посадки картоплі та її оброблення – волочиння, міжрядна прополка, підгортання та викопування. В мене раніше був кінь і вся робота була на ньому. Сьогодні допомагає цей тракторець», – перелічує технічні особливості та можливості використання тракторця Олександр.

Зробив тракторця в 2011 році. Але тоді він ще був не пофарбований, так би мовити, в чорновому варіанті, остаточно готовим став у 2012-му.

«Транспорт не реєстрував. Не варта гра свічок. Буде дуже дорого», – пояснює майстер. Зараз Олександр Герасименко робить автотракторець для товариша. Під замовлення. Роботи планує завершити вже цього року. Має вийти такий самий, лише деталі з іншого авто.

Олександр вишив не закінчував. Має середню технічну освіту. Закінчив Чернігівський радіо-заводський технікум, спеціальність «технік-механік». Про те, чому зробив, розкаже: «Так рука лягла. Мені здається, що цього було не уникнути. Рано чи пізно це мало статися. Я ще в дитинстві

хотів, щоб трактор був. Стандартний, заводський. Але не все по кишені. Тому зробив свій. Зараз є бажання зробити саморобний трактор, але вже з тракторних деталей. Більший. Щоб був дизельним».

Олександр наразі працює на себе. Це знову ж таки пов'язано з механікою. Робить людям автомобілі – мотори, кузовні роботи. Як каже народний умілець, тут хобі переросло в маленький бізнес. Ще серед улюблених занять називає прочитання старої технічної літератури.

На теперішніх технічних досягненнях зупинитися не збирається. Тому з часом можна очікувати на нові творіння від «Самоделкіна» з Анисова.

Олег Дешура

ПОНЕДІЛОК, 15 червня
UA: СУСПІЛЬНЕ
6.00 М/с «Книга джунглів».

ВІВТОРОК, 16 червня
UA: СУСПІЛЬНЕ
6.00 М/с «Книга джунглів».

СЕРЕДА, 17 червня
UA: СУСПІЛЬНЕ
6.00 М/с «Книга джунглів».

ЧЕТВЕР, 18 червня
UA: СУСПІЛЬНЕ
6.00 М/с «Книга джунглів».

П'ЯТНИЦЯ, 19 червня
UA: СУСПІЛЬНЕ
6.00 М/с «Книга джунглів».

СУБОТА, 20 червня
UA: СУСПІЛЬНЕ
6.00, 11.40 М/с «Книга джунглів».

НЕДІЛЯ, 21 червня
UA: СУСПІЛЬНЕ
6.00 М/с «Книга джунглів».

1+1
6.30, 7.10, 8.10, 9.10 «Сніданок з 1+1».

1+1
6.30, 7.10, 8.10, 9.10 «Сніданок з 1+1».

1+1
6.30, 7.10, 8.10, 9.10 «Сніданок з 1+1».

1+1
6.30, 7.10, 8.10, 9.10 «Сніданок з 1+1».

1+1
6.30, 7.10, 8.10, 9.10 «Сніданок з 1+1».

1+1
6.15 «Життя відомих людей 2020».

1+1
6.15 «Життя відомих людей 2020».

ІНТЕР
5.00 «Телемагазин».

ІНТЕР
5.25, 22.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським».

ІНТЕР
5.25, 22.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським».

ІНТЕР
5.25, 22.00 «Слідство вели... з Леонідом Каневським».

ІНТЕР
5.00 «Телемагазин».

ІНТЕР
5.15 «Вечірній квартал».

ІНТЕР
5.10, 11.00 «Орелі Решка. Івлєєва vs. Бєдняков».

ІСТУ
5.35, 20.15 Громадянська оборона.

ІСТУ
5.35, 20.15 Громадянська оборона.

ІСТУ
5.35, 10.10 Громадянська оборона.

ІСТУ
5.35 Громадянська оборона.

ІСТУ
5.35 Громадянська оборона.

ІСТУ
5.00 Факти.

ІСТУ
5.00 Еврика!

СТБ
7.00 «Все буде добре!»

СТБ
7.00 «Все буде добре!»

СТБ
7.00 «Все буде добре!»

СТБ
7.00 «Все буде добре!»

СТБ
7.00, 19.00 «Наречена для тата 3».

СТБ
7.10 Т/с «Коли ми вдома».

СТБ
7.00 Х/ф «Солдат Іван Бровкін».

Телеканал Україна
6.30, 7.10, 8.15 Ранок з Україною.

Телеканал Україна
6.30, 7.10, 8.15 Ранок з Україною.

Телеканал Україна
6.30, 7.10, 8.15 Ранок з Україною.

Телеканал Україна
6.30, 7.10, 8.15 Ранок з Україною.

Телеканал Україна
6.30, 7.10, 8.15 Ранок з Україною.

Телеканал Україна
7.00, 15.00, 19.00 Сьогодні.

Телеканал Україна
6.50 Місія краса.

11 червня
МІН. МАКС. +20° +31°

12 червня
МІН. МАКС. +20° +32°

13 червня
МІН. МАКС. +21° +31°

14 червня
МІН. МАКС. +19° +31°

15 червня
МІН. МАКС. +19° +29°

16 червня
МІН. МАКС. +19° +28°

17 червня
МІН. МАКС. +19° +28°

МЕТАЛОЧЕРЕПИЦА
ПРОФНАСТИЛ
из первых рук
ПрофАльянс www.profalians.cn.ua
т. (0462) 917-444, (0462) 612-004, (096) 248-20-99

